

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **CESKA SIT OPTICS LLC**, Rosecrans Street 3802/305, San Diego, USA, jednající prostřednictvím CESKA SIT OPTICS LLC – organizační složka, Boženy Němcové 120, Domažlice, zastoupené advokátem Mgr. Lukášem Regecem, V parku 2316/12, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, čj. 29848/19/5300-21445-708460, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 4. 2020, čj. 57 Af 39/2019-51,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 4. 2020, čj. 57 Af 39/2019-51, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 7. 2019, čj. 29848/19/5300-21445-708460, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 21 600 Kč do rukou jejího zástupce Mgr. Lukáše Regece, advokáta, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] V této věci se řeší otázka, zda byly daňové orgány oprávněny registrovat žalobkyni (stěžovatelku) jako plátkyni DPH a zda toto právo nezaniklo.

I. Vymezení věci

[2] Stěžovatelka poskytuje služby v oblasti připojení k internetu. Finanční úřad pro Plzeňský kraj u ní provedl kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 a zjistil, že stěžovatelka nikdy nepodnikala samostatně, ale byla ode dne zápisu organizační složky do obchodního rejstříku (15. 10. 2009) ve sdružení se společností Česká síť, s. r. o., což byl důvod k registraci k DPH [§ 94 odst. 2 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012]. Správce daně proto v září 2018 stěžovatelku registroval se zpětnou účinností od 15. 10. 2009. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí o registraci odvolání, které však žalovaný zamítl.

[3] Stěžovatelka neuspěla se svými námitkami ani u Krajského soudu v Plzni, který se ztotožnil se závěrem daňových orgánů a stěžovatelčinu žalobu zamítl. Krajský soud rozhodl, že:

- Stěžovatelka neuskutečňovala zdanitelná plnění samostatně, ale jen ve spolupráci se společností Česká síť, se kterou byla i personálně propojena, a s její aktivní podporou. Tyto společnosti tvořily sdružení. Stěžovatelka byla k registraci povinna, a tak ji mohl správce daně registrovat z moci úřední.

- Napadené správní rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný řádně zdůvodnil své závěry a vypořádal se se všemi námitkami. V rozhodnutí řádně zdůvodnil i počátek registrace.

- Povinnost registrovat se k dani nezanikla stěžovatelce plynutím času (a tedy správce daně nepozbyl pravomoci registrovat stěžovatelku z moci úřední). Správce daně jen deklaroval existující právní stav, což mohl učinit i za zdaňovací období, u nichž již uplynula lhůta pro stanovení daně. Závěry NSS o zániku registračního práva (rozsudek ze dne 6. 9. 2017, čj. 10 Afs 329/2016-51, č. 3637/2017 Sb. NSS) se v této věci nepoužijí, neboť registračním důvodem není překročení obratu, ale sdružení více společností.

II. Kasační řízení

Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Stejně jako v žalobě zpochybňuje i v kasační stížnosti existenci sdružení se společností Česká síť. K vytvoření sdružení chyběla vůle stran, neboť stěžovatelka se sdružením nesouhlasila. Organizační složka stěžovatelky zapsaná v ČR nemá právní osobnost, a proto nemohla uzavřít smlouvu o sdružení. Sdružení navíc nemá společný cíl, subjekty pracují nezávisle na sobě. Přenechala-li společnost Česká síť část své infrastruktury stěžovatelce, nejde o znak sdružení, ale o běžný jev, který se objevuje i v jiných oblastech, například v energetice, kde je infrastruktura podobně omezená. Společnosti spolu ani nesdílejí náklady, což se ostatně projevuje i v účetnictví. Krajský soud proto postavil své hodnocení na skutečnostech, které neodpovídají spisu.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí ani se dnem, kdy sdružení údajně vzniklo (15. 10. 2009). V tento den byla do obchodního rejstříku v ČR zapsána její organizační složka, nejde ale o den, kdy stěžovatelka začala skutečně podnikat. Nemohla tak (ani konkludentně) uzavřít smlouvu o sdružení. Závěr žalovaného o vzniku sdružení proto neodpovídá skutečnosti a správní rozhodnutí není přezkoumatelné.

[6] Krom toho, i kdyby sdružení vzniklo v říjnu 2009, registrační právo správce daně by zaniklo už v roce 2012 (tři roky od vzniku registračního důvodu). Správce daně však stěžovatelku registroval až v září 2018. Registrace proto nebyla možná, což plyne i z judikatury NSS (rozsudek 10 Afs 329/2016). Krajský soud toto pochybení nezhojil, a naopak z rozsudku NSS nevycházel, ačkoliv jeho závěry dopadaly i na stěžovatelčin případ (v obou případech vznikla registrační povinnost ze zákona). Stěžovatelka navíc kvůli nezákonné registraci čelí nepříznivým dopadům v podobě doměření daně. To, že jí správce daně nedoměřil prekludovanou daň, registraci nelegalizuje.

Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný zdůraznil, že sdružení prokazatelně vzniklo, neboť stěžovatelka spolupracovala se společností Česká síť: ta na stěžovatelku převedla klienty a nesla za ni náklady. Společnosti jednaly ve vzájemné shodě za účelem společného zisku. Navíc byly personálně propojeny prostřednictvím Ing. Jaroslava Rady.

[8] Napadené správní rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť se žalovaný vypořádal se všemi vznesenými námitkami, což potvrdil i krajský soud.

[9] Registrační povinnost nezanikla, neboť v době registrace stále trval její důvod (účast ve sdružení), a proto prekluzivní lhůta ještě nezačala běžet (rozsudky NSS 10 Afs 329/2016, bod 34; a ze dne 26. 9. 2019, čj. 8 Afs 265/2017-55, č. 3942/2019 Sb. NSS, bod 35). Rozhodnutí pak deklarovalo stav k jeho počátku. Konkrétní závěry rozsudku 10 Afs 329/2016 na věc zcela nedopadají, neboť v něm NSS řešil na rozdíl od tohoto případu registraci z důvodu jednorázového překročení zákonného obratu.

Replika

[10] Stěžovatelka trvala na tom, že sdružení neexistuje, neboť poskytovala jiné služby (MESH sítě) než společnost Česká síť (IPTV, veřejné telekomunikační služby). Správce daně vytváří jen účelovou představu o sdružení mezi stěžovatelkou a společností Česká síť, aby ospravedlnil svá pochybení při registraci stěžovatelky.

[11] Žalovaný ve správním rozhodnutí jen nekriticky převzal závěry správce daně, ale nevzal v úvahu, že stěžovatelka nemohla vykonávat ekonomickou činnost už v říjnu 2009: nejprve se totiž musela registrovat u Českého telekomunikačního úřadu. Dnem rozhodným pro registraci k DPH tak nemohl být den zápisu do obchodního rejstříku.

[12] Stěžovatelčina registrační povinnost navíc zanikla, neboť v období od zápisu stěžovatelky do obchodního rejstříku (říjen 2009) až do její registrace (září 2018) nebyla přerušena prekluzivní lhůta (§ 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu).

III. Právní hodnocení

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] *Osoba povinná k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku, která uzavře smlouvu o sdružení nebo jinou obdobnou smlouvu s plátcem ke společnému uskutečňování zdanitelných plnění nebo plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně, se stává plátcem dnem uzavření této smlouvy* [§ 94 odst. 2 písm. c) zákona o DPH].

[15] Osoby se mohou sdružit, aby dosáhly sjednaného účelu. Taková sdružení nemají způsobilost k právům a povinnostem (§ 829 občanského zákoníku z roku 1964; obdobným institutem je v aktuální úpravě *společnost* podle § 2716 občanského zákoníku z roku 2012). Sdružení může sloužit k různým záměrům včetně těch podnikatelských. Vznikne, pokud je uzavřena smlouva o sdružení – tj. je dohodnut jednak společný účel, jednak potřebná činnost účastníků sdružení či to, že účastníci poskytnou majetkové prostředky. Právní formu smlouvy zákon nestanoví, postačí tak i forma ústní (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3158/2010).

Existence sdružení

[16] NSS souhlasí se žalovaným i krajským soudem v tom, že činnost stěžovatelky a společnosti Česká síť naplňuje podmínku *smlouvy o sdružení nebo jiné obdobné smlouvy*.

[17] Ze správního spisu jsou patrné okolnosti, které ve svém souhrnu svědčí o tom, že stěžovatelka a společnost Česká síť (plátkyně DPH od roku 2005) fakticky jednají ve vzájemné shodě a jsou financovány společností Česká síť:

- Obě společnosti ovládá stejná osoba, Ing. Jaroslav Rada. Ten je vedoucím organizační složky (*nově odštěpného závodu*) stěžovatelky v ČR. Zároveň je ředitelem statutárního orgánu zřizovatele stěžovatelky, zahraniční mateřské společnosti CESKA SIT OPTICS LLC v USA. Dále je jediným jednatelem a společníkem společnosti Česká síť.
- Stěžovatelka nemá vlastní zaměstnance. Veškerou její činnost bezúplatně zajišťuje Ing. Jaroslav Rada.
- Stěžovatelka nevlastní ani si nepronajímá žádný majetek a nenakupuje ani telekomunikační služby (připojení k internetové síti). Technické vybavení, připojení k internetu či marketing pro stěžovatelku zajišťuje společnost Česká síť. Ve smlouvách či na daňových dokladech vyhotovených stěžovatelkou jsou odkazy na e-mail, webové stránky či telefon společnosti Česká síť.
- Mateřská společnost není v USA kontaktní a podle amerického správce daně na adrese svého sídla tato společnost nepodniká.

[18] Vzhledem k faktickému chování společností, které jednají, jako by byly sdruženy, a k společné ovládající osobě souhlasí NSS se žalovaným i s krajským soudem v tom, že byla konkludentně uzavřena *smlouva o sdružení*, případně *jiná obdobná smlouva*. Nedostatek písemné formy nemá vliv na vznik závazkového vztahu, jestliže jej strany potvrzují vlastním chováním. (Samotné sdružení je zvláštním institutem občanského práva, který má i významné soukromoprávní dopady v podobě solidární odpovědnosti sdružených osob. Touto stránkou věci se žalovaný nijak nezabýval, protože nemusel. Přesto však NSS považuje jeho závěr o existenci *sdružení* za určité zjednodušení: stejně tak dobře totiž mohlo jít o *jinou obdobnou* – nepojmenovanou – *smlouvu*, jejíž daňové důsledky by z pohledu zákona o DPH byly stejné.)

[19] NSS nemůže odhlédnout ani od personálního propojení společností v osobě Ing. Jaroslava Rady, který je zcela ovládá. Jeho vůle je také vůlí obou společností. Směřuje-li tedy chování společností ke společnému uskutečňování zdanitelných plnění, nelze to

považovat za náhodu, ale za projev společné vůle. NSS proto nepřisvědčil námitce, že by smlouva nebyla uzavřena pro nedostatek vůle stran.

[20] Překážkou takové smlouvy nebylo ani to, že její stranou je stěžovatelčina organizační složka, která nemá plnou právní subjektivitu (právní osobnost) a jejíž jednání musela schválit zahraniční společnost CESKA SIT OPTICS LLC. Stěžovatelka – jak zahraniční společnost, tak její česká organizační složka – byla zcela ovládána Ing. Jaroslavem Radou, který fakticky rozhodoval o tom, jakou formou bude stěžovatelka podnikat. Jeho zřejmou vůli, aby stěžovatelka uskutečňovala zdanitelná plnění společně se společností Česká síť, je proto třeba vykládat jako vůli a souhlas zahraniční společnosti CESKA SIT OPTICS LLC, která právní osobnost má.

[21] Na existenci smlouvy o sdružení či smlouvy obdobné nemá vliv, že z chování společností není patrný cíl či záměr, se kterým smlouvu uzavřely. Krajský soud spatřuje účel sdružení ve společném poskytování internetu; žalovaný za cíl označuje zisk společností (Ing. Jaroslava Rady). NSS souhlasí s tvrzením, že se společnosti sdružily s nějakým záměrem, ovšem přiznává, že konkrétní obsah tohoto záměru nelze s jistotou určit kvůli nedostatku písemné formy smlouvy. To však neznamená, že společnosti (Ing. Jaroslav Rada) žádný záměr neměly. Již z neobvykle složitého podnikatelského chování Ing. Jaroslava Rady je patrné, že jednal s nějakým (i když soudu neznámým) záměrem: od roku 2005 podnikal Ing. Jaroslav Rada v oblasti přístupu k internetu se společností Česká síť. Později rozšířil své podnikání o další společnosti (české organizační složky svých amerických společností, které v USA nevyvíjely žádnou činnost a podnikaly jen jejich pobočky v ČR; mezi ně patřila i stěžovatelka). Ing. Jaroslav Rada tak investoval čas, energii a peníze do zřízení stěžovatelky a jiných společností, které podnikaly v podobné oblasti jako původní společnost Česká síť a byly na ní ekonomicky závislé. Musel proto mít nějaký cíl či záměr, se kterým řídil podnikání stěžovatelky a její činnost koordinovanou s činností společnosti Česká síť. To, že správci daně či později soudu nebyl obsah tohoto záměru znám, jim ovšem nebránilo v závěru o existenci smlouvy mezi společnostmi.

[22] Za přesvědčivou nelze považovat dílčí námitku, podle které sdružení nevzniklo, neboť se neprojevuje v účetnictví stěžovatelky ani společnosti Česká síť. Účetnictví má být totiž odrazem skutečných ekonomických procesů daňového subjektu. Pokud však daňový subjekt úmyslně či z nedbalosti nezaznamenává tyto procesy, nemůže se toho dovolávat ve svůj prospěch.

[23] Dílčí námitky, podle nichž stěžovatelka poskytovala jiné služby než společnost Česká síť, což vylučovalo existenci smlouvy ke společnému uskutečňování zdanitelných plnění, zazněly poprvé až v kasační stížnosti. Jde tedy o nové skutečnosti, které stěžovatelka neuplatnila v žalobě, i když je uplatnit mohla, a k těm NSS nepřihlíží (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Navíc je ze správního spisu patrné, že stěžovatelka poskytovala běžné připojení k internetu stejně jako společnost Česká síť a společnosti si mezi sebou převáděly některé zákazníky.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí

[24] NSS neshledal důvodnou ani námitku, podle níž není přezkoumatelný závěr daňových orgánů o datu registrace. Žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně (viz bod 34 rozsudku krajského soudu) a k případným podrobnějším úvahám neměl důvod, protože konkrétní datum registrace nezpochybnila stěžovatelka ve správním řízení, ale poprvé až v žalobě. I tak ale z rozhodnutí žalovaného přesvědčivě plyne, že Ing. Jaroslav Rada stěžovatelku zapsal do obchodního rejstříku se zjevným úmyslem ji sdružit se společností Česká síť. Společnosti tak uzavřely smlouvu o sdružení (či smlouvu obdobnou) ke dni stěžovatelčina zápisu do obchodního rejstříku (15. 10. 2009).

Zánik práva registrovat plátce DPH

[25] Ke dni uzavření takové smlouvy byla stěžovatelka povinna se zaregistrovat k DPH [§ 95 odst. 2 písm. c) zákona o DPH ve znění do 31. 12. 2012]. Protože to neučinila, mohl o její registraci rozhodnout správce daně z moci úřední [§ 129 odst. 3 písm. a) daňového řádu]. Ten stěžovatelku registroval v září 2018.

[26] NSS se tak zabýval i poslední námitkou o zániku registračního práva správce daně. Tu lze rozdělit na dílčí otázky: 1. Kdy začne plynout prekluzivní lhůta k provedení registrace z moci úřední a uplynula tato lhůta v době stěžovatelčiny registrace? 2. Má prekluzivní lhůta vliv na den, k němuž se subjekt stává plátcem DPH a k němuž jej lze registrovat?

[27] NSS zkoumal plynutí prekluzivní lhůty k provedení registrace z moci úřední už v rozsudku 10 Afs 329/2016. Rozhodoval v něm o registraci daňového subjektu, který jednorázově překročil zákonný obrat. Správce daně jej však registroval až poté, co odpadl důvod pro registraci a uplynula tříletá prekluzivní lhůta. Registrační právo správce daně proto zaniklo. NSS v tomto rozsudku výslovně uvedl, že *„dokud je hranice obratu překračována, nemůže ani začít plynout lhůta k provedení registrace z moci úřední, neregistroval-li se daňový subjekt sám“* (bod 34). To soud dále potvrdil i v jiných rozsudcích (8 Afs 265/2017, bod 35; 8 Afs 48/2018, bod 19), ve kterých bylo registračním důvodem také překročení zákonného obratu. Soud v nich doplnil výše uvedené pravidlo tak, že prekluzivní lhůta začíná běžet znovu v každém zdaňovacím období, ve kterém trvají registrační důvody.

[28] Prekluzivní lhůta k provedení registrace z moci úřední tedy běží od prvního okamžiku, kdy nastal registrační důvod. Pokud ale registrační důvody přetrvávají ve více zdaňovacích obdobích, tříletá lhůta se v každém zdaňovacím období přeruší a začne běžet znovu. Právo registrovat plátce proto zaniká až s koncem té lhůty, která začne běžet ve chvíli, kdy registrační důvod trval naposledy.

[29] NSS proto nepřisvědčil stěžovatelce, která si běh prekluzivní lhůty k provedení registrace vykládá příliš široce a ve svůj prospěch – tedy že registrační právo zanikne do tří let od *vzniku* registračního důvodu, nikoliv jeho *zániku*. Taková úvaha nerespektuje závěry judikatury NSS a zároveň by vedla k nespravedlnosti. Byl by tak totiž zvýhodněn daňový subjekt, který bude vznik registračního důvodu tři roky skrývat a pak bude navždy „osvobozen“, oproti tomu, který se po vzniku registračního důvodu registruje k dani a začne ji řádně platit. To nelze připustit.

[30] NSS zároveň nemůže souhlasit s krajským soudem, který odmítá jeho judikaturu proto, že v ní šlo o registraci z důvodu překročení zákonného obratu, nikoliv z důvodu sdružení společností. Pravidla vyjádřená v judikatuře však nesouvisejí s konkrétním důvodem registrace, ale jsou obecná a lze je uplatnit i u jiných registračních důvodů, tedy i u registrace z důvodu sdružení společností.

[31] NSS zkoumal, kdy začala plynout prekluzivní lhůta k registraci stěžovatelky.

[32] Daňové orgány stěžovatelku registrovaly, neboť při daňové kontrole zjistily, že stěžovatelka byla od října 2009 sdružena se společností Česká síť. Podle zprávy o daňové kontrole trvalo sdružení ještě v listopadu 2014 (v té době byla stěžovatelka smluvním dodavatelem internetového připojení pro obec Mutěnín, ale fakticky připojení dodávala společnost Česká síť). Daňové orgány tedy prokázaly, že registrační důvod trval přinejmenším do konce listopadu 2014.

[33] Od tohoto okamžiku běžela tříletá prekluzivní lhůta k registraci, která uplynula na konci listopadu 2017. Daňové orgány však stěžovatelku registrovaly až v září 2018. Registraci stěžovatelky proto nestihly v prekluzivní lhůtě. Vzhledem k okolnostem případu je možné (a vlastně i pravděpodobné), že stěžovatelka poskytovala zdanitelná plnění společně se společností Česká síť i po listopadu 2014 (a registrace tak mohla proběhnout v zákonné lhůtě, kdyby správce daně s jejím během počítal). Zda tomu tak bylo, však daňové orgány nezjišťovaly.

[34] NSS se dále zabýval i tím, zda má prekluzivní lhůta vliv na den, odkdy se stěžovatelka stala (mohla stát) plátkyní DPH. Tedy zda lze (trvá-li registrační důvod) stěžovatelku registrovat jako plátkyni již od října 2009 – a obecněji, zda lze subjekt v takovém případě registrovat i hlouběji do minulosti (nikoli jen tři roky zpětně).

[35] Podle zákona o DPH se osoba stává plátcem DPH ode dne uzavření smlouvy o sdružení či jiné obdobné smlouvy [§ 94 odst. 2 písm. c)] a samotné rozhodnutí o registraci má jen deklaratorní povahu (rozsudek 8 Afs 48/2018, bod 17). Fakt, že je osoba zpětně registrována k DPH, nemá sám o sobě žádný dopad na její práva. Daň lze jistě doměřit jen tomu, kdo byl k dani registrován, a to jen tři roky zpětně. Tato lhůta se však zpětně odvíjí od okamžiku, kdy bylo *vydáno rozhodnutí* o registraci, a nijak nesouvisí s okamžikem, kdy byly *splněny podmínky* pro registraci. Prekluzivní lhůta, v níž lze rozhodnout o registraci, tak nemá vliv na určení dne, *odkdy* má být osoba registrována jako plátce DPH. Pokud by tedy správce daně registroval stěžovatelku nejpozději v listopadu 2017, mohl tak učinit i zpětně ke dni 15. 10. 2009, kdy stěžovatelka uzavřela smlouvu (resp. k jakémukoli dřívějšímu dni, kdy byla smlouva uzavřena).

[36] Nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) je námitka, v níž stěžovatelka poukázala na to, že po zápisu organizační složky do českého rejstříku nemohla ihned začít podnikat, ale nejprve se musela registrovat u Českého telekomunikačního úřadu. Takovou námitku neuplatnila stěžovatelka v žalobě, i když mohla.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, které trpělo stejnou vadou. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným výše. Doplní tedy důkazy o tom, že stěžovatelka poskytovala zdanitelná plnění společně se společností Česká síť alespoň tři roky před registrací, a že tedy v době registrace ještě neuplynula prekluzivní lhůta. Pokud to nebude možné, rozhodnutí správce daně vydané v prvním stupni zruší a řízení o registraci zastaví.

[38] Při zrušení nejen soudního, ale i správního rozhodnutí je NSS povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 60 a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci, který přísluší stěžovatelce.

[39] Stěžovatelka tak obdrží celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 21 600 Kč tvořené těmito částkami:

- soudními poplatky ve výši 8 000 Kč za (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost);
- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o žalobě, tj. za dva úkony právní služby – převzetí věci a žalobu. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) činí 2 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To činí dohromady 6 800 Kč;
- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. za dva úkony právní služby – kasační stížnost a repliku. Odměna činí 2 x 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 2 x 300. To činí dohromady 6 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu